Duminicile unui nesportiv

Sfîrşit de vacanţă

Pentru studenţi, firește, deoarece în profesia mea și a altora nu există vacanță. Există doar concedii, însă știu că, de la o anumită vîrstă, chiar în concediu nu faci altceva decît să te gîndești la ceea ce ai părăsit pe cîtva timp și vei relua curînd. Te gîndești mereu și te frămîntă calitatea muncii tale, modul în care poți obține de la ea mai mult și mai bun, acea calitate, care e etalonul oricărei civilizații și culturi. Nu pretind că asta e bine sau că incapacitatea de a te detașa integral de preocupările vieții este ideală. Ea se datorește, probabil, conștiinței ajunse la maturitate, care înțelege că se mai pot atinge culmi în orice domeniu, oricît ar fi el de neînsemnat — deși, în ce mă privește, am crezut mereu că toate domeniile de activitate sînt deopotrivă de importante și că, întocmai ca la motoare, mașini și ceasornice, unde un șurub nu e mai prețios decît este altul, în societate numai desăvîrșirea tuturor „șuruburilor" asigură armonia deplină. De asta, doar în adolescență și în tinerețea consacrată studiului poate fi vorba de vacanțe, în sensul deplin al cuvîntului.

Cum vacanța a luat sfîrșit, i-am întîlnit pe cîțiva dintre studenții bucureșteni într-un tren, năpădind compartimentele la Predeal, Bușteni și Sinaia. În loc de cărți, maculatoare, caiete, tabele de logaritmi și dicționare, aveau cu ei raniți, schiuri și, în obraji, bujorii aprinși ai sănătății. Pe chipul lor curat stăruia zîmbetul pe care îl lasă odihna, destinderea, reconfortarea, iar în cele ce spuneau deslușeam accentele de însuflețire ale tinereții. Privindu-i și ascultîndu-i, mi-am adus aminte de profesorul acela acru și posomorît de la o facultate de **humaniora** din București, care voia să le interzică studenților de a mai avea activități sportive, pe motiv că sportul ar fi „o molimă fără ratiune și fără leac!". Poate că dacă apuca zilele de azi, ca să-i audă pe studenții întorși din Bucegi, în trenul care ne ducea spre Capitală printre mormane de omăt și pe sub oglinzi scăpărătoare de cer albastru, și-ar fi schimbat părerea stranie și lipsită de orice temei logic. Ar fi fost încîntat de povestirile tinerilor despre cabanele calde și bine amenajate, despre amiezile cu aur solar pe înălțimi, despre alunecarea pe schiuri din vîrful colinelor spre văile cu umbre vinețiu sau despre bulgăreala voinicească, dintre băieți și fete, la ceasul asfințitului. Pentru că oboseala intelectuală cu astfel de leacuri se meremetisește. Iar o dată meremetisită, setea de activitate, dorința de a relua cu mai multă tragere de inimă munca abandonată pe două săptămîni te asaltează ca o avalanșă din munți.

Și mă mai gîndeam, acolo, în trenul veșnic călător, cîte decenii, călătoare și ele, au trebuit să treacă pînă cînd să se împlinească sugestia și visul lui C. A. Rosetti, care voia să asigure studențimii române, în toiul iernilor crîncene din veacul trecut, „vacanții de îndreptare fără plată", adică vacanțe de refacere gratuite. Ceea ce lui Rosetti i se părea umbra unui basm, este azi realitate. O realitate, care m-a făcut să cobor pe peronul Gării de Nord cu o mișcare de flăcău și zîmbetul tinerilor pe care îi așteaptă bucuria studiului, după aceea a sportului și vacanței.

George SBÂRCEA

O fotografie document:

Echipajul României, la Lake Placid, acum 37 de ani!

O parte dintre componenții echipei de bob a României, participantă la campionatele din iarna anului 1932, la Lake Placid, nu mai sînt în viață.

Dar fotografia lor s-a păstrat, iat-o, astfel după cum o reproduce în numărul său din 26 ianuarie 1932, cotidianul „The New York Times" împreună cu nota nominală explicativă și cu un scurt reportaj de prezentare. Între cei din fotografie, lt. Papană și cpt. D. Hubert (ambii decedați în accidente de pilotaj) aveau să-și înscrie numele în istoria mondială a bobului, drept cei dinți campioni mondiali la „bob biplace" (1933).

Conducătorul echipei, pe atunci maiorul Horia Roman, este azi un general pensionar, retras la gospodăria sa din Scăieni — Prahova.

(Foto-documentul aparține colecției V. Firoiu).

THE NEW YORK TIMES, TUESDAY, JANUARY 26, 1932

RUMANIAN OLYMPIC BOBSLEIGH TEAM ON ARRIVAL

Six Rumanian Army Officers, All Aviators, Arrive for Bobsleigh Tests at Lake

Bobul „Motzu" din nou la start

La Slatina, împreună cu cele vreo douăzeci de trofee cucerite într-o viață de sport, de către colonelul Mihai Mihail, fost campion național de bob și polisportiv recunoscut — cupe, medalii și diplome din țară și de peste hotare — a fost păstrat de către familie, bobul de patru persoane — „Motzu" — al cărui palmares este ornat de glorioase prezențe pe pîrtiile de la Sinaia, din Elveția, din Germania și din Austria, cu echipaje reprezentînd sportul românesc.

Fiul polisportivului Mihail — Dan M. Mihail, a pus la punct bobul cu care vor fi începute antrenamentele boberilor din secția de sporturi de zăpadă recent înființată în cadrul clubului sportiv „16 Februarie" al Uzinelor de aluminiu.

„Motzu" — vechi de peste treizeci de ani, reintră astfel în cursă, preluînd de la început un titlu de invidiat — cel de decan de vîrstă al boburilor românești, care impune slătinenilor exigențe de calitate și de comportare.

Bobul „Motzu", din nou la start — un veteran ce-și dezice vîrsta — este o realitate cu rezonanțe de legendă contemporană.

SPORTUL magazin

„BOBUL DE PATRU — O ȘTAFETĂ UNICĂ!"

Ideea scrierii acestui articol mi-a dat-o un venerabil septuagenar, vecin de compartiment pentru două ore în tren de la București la Sinaia, care, văzînd cu cîtă pasiune se comenta performanța lui Panțuru la Lake Placid, făcea remarca că românii — de la mic la mare — așteaptă isprava bobului românesc de patru persoane, precum omenirea în timpul recentei evoluții a navei Apollo 8. Departe de a fi ironică, comparația mi s-a părut surprinzătoare și nu lipsită de originalitate.

Nedumerirea mea a fost și mai mare descoperind în conversația sa, idei al căror conținut depășea simpla înțelegere a practicii sportive a bobului, dovedind că azi, fenomenul sportiv este în măsură să polarizeze interesul unei întregi națiuni.

În multe sporturi „cloul" întrecerilor îl constituie probele de ștafetă și nu întîmplător în atletism, schi fond sau natație eforul individual uman este conjugat cu al coechipierilor într-o splendidă demonstrație colectivă de energie și voință de victorie. Paradoxal, deși bobul este condus de un singur om — pilotul — puterea lui în mișcare este colectivă, iar combustibilul este desprins din însăși ființa umană, ceea ce dă acestui efort o valoare simbolică.

Pe rampa de lansare a bobului, cei patru sportivi asemeni a patru motoare își ascultă pulsul încercînd să bată în același ritm, perfect sincronizat. Cîteva manevre și la comanda pilotului de start, „motoarele" ambalate în plin, smuig bobul din start lansîndu-l pe traiectoria toboganului de gheață. Toate patru încearcă pe mai puțin de 30 m să smulgă spațiului și timpului sutimea de secundă care va cîntări atît de mult în final, știut fiind că viteza inițială imprimată este hotărîtoare, pe parcurs nimic nemaiputînd accelera viteza ci cel mult pierderea ei.

În fața ochilor se desfășoară o ștafetă unică. Plecată în ansamblu, echipa încearcă să insufle țească mașina inertă, accelerînd-o progresiv, fiecare echipier pe măsură ce și-a adus contribuția, asemeni treptelor unei nave cosmice, predă ștafeta celuilalt urcîndu-se în bob. Treapta I pilotul, a doua mijlocașul doi, a treia mijlocașul trei, a patra frînarul. După cîteva secunde tot ansamblul este reunit. Mașina dezlănțuită este obligată să se supună reflexelor și inteligenței pilotului. Rolul ștafetei a încetat? Cituși de puțin! Începe un joc al dibăciei și al simțurilor pentru a scăpa din capcanele întinse de presiunile, forțele interne și externe care se nasc în timpul alunecării. Și iarăși, ștafeta se pune în mișcare. De la pilot la frînar și înapoi, un întreg fluid străbate echipajul: suportul moral dat de conștiința prezenței aproapelui care pentru un minut și cîteva secunde face parte din ființa fiecăruia. Pilotul simte în spatele său nu un obiect inert ci, așa cum se exprima Eugenio Monti, un „pachet de simțuri". Și tot el caracterizîndu-l pe S. Siorpaes celebrul frînar cu care a împărțit atîtea victorii și satisfacții, spunea că Sergio a fost pentru bobul său a doua cîrmă și al doilea suflet.

Purtată pe aripile dorinței de victorie ștafeta trece linia de sosire în ansamblu cedînd cum nu se poate mai plastic ideea de unitate.

● **Din palmaresul acestor probe, începînd cu anul 1924 desprindem că supremația este deținută de europeni**

● **Stațiunea Lake Placid găzduiește pentru a patra oară întrecerile la bobul de patru persoane, dar acasă la ei, americanii nu au cîștigat decît de două ori.**

● **Tot din istoria desfășurării acestei probe, aflăm că ea a fost anulată de trei ori în anii 1933, 1966 și 1967 din motive tehnice.**

Din galeria marilor campioni citățm pe Eugenio Monti — Italia și F. Feirabend — R.F.G. de cîte trei ori campioni mondiali, W. Fiske și Benham — S.U.A., H. Kilian și Ostler — R.F.G., V. Emery — Canada, F. Kapers — Elveția, Mc Evoy — Anglia de cîte două ori campioni mondiali, iar din 1960 încoace amintim pe S. Zardini — Italia, F. Schelle — R.F.G. o singură dată cîștigători. Dintre frînari amintim pe H. Angst — Elveția de 3 ori campion mondial; B. d'Amico — S.U.A. și J. Beerli — Elveția de două ori, iar mai aproape pe P. Kirby — Canada și S. Siorpaes — Italia tot de cîte două ori campioni mondiali.

Este interesant de semnalat faptul că dintre actualii piloți prezenți la Lake Placid, nici unul nu posedă titlul mondial la această probă ci numai fostul frînar al lui E. Monti, De Paolis, motiv pentru care lupta pentru supremația actuală în bobul de patru va fi și mai aprigă.

Cîndva această probă a fost un apanaj al coloșilor. La J.O. din 1952, ediția Oslo, proba a fost cîștigată de R.F.G. al cărui echipaj cîntărea (fără bob) 472,5 kg. Azi, preocuparea tuturor echipelor este de a avea în echipaj veritabili atleți al căror gabarit să treacă de 1,85 m și să aibă o greutate în jurul a 80 kg și pentru care a alerga 100 m în 11,7 sau a sări 1,75 m la înălțime este un lucru obișnuit.

La startul actualei ediții se prezintă echipaje foarte puternice, în linii mari, cam aceleași care au fost protagoniștele J.O. de la Grenoble. Cîteva modificări în formula de echipaj a avut darul de a mări potențialul formațiilor. Este cazul echipajelor italiene și al nostru care se anunță redutabile.

Evident, bobul italian nu-l mai are pe Monti la cîrmă dar considerăm că prezența lui și experiența transmisă piloților De Zordo și Gaspari a fost hotărîtoare în victoria de la bobul de două persoane și va cîntări greu și în proba de patru.

Echipajele germane conduse de Zimmerer sau Floth, cel elvețian pilotat de Wicki, sau austriece conduse de Thaler sau Kaltenberger, au sanse apreciabile ținînd seama atît de performanțele anterioare cît și de excepționala lor motricitate la start.

Echipajul românesc — într-o formulă nouă cu Focșeneanu și Tancov debutanți, alături de Neagoe, sub bagheta magică a lui Panțuru — justifică aspirațiile noastre la un loc pe podium ca și ale întregii Europe al cărui vice campion este. De altfel Panțuru din totdeauna a preferat proba de patru persoane unde calitățile sale pot fi mai bine puse în valoare.

Cine i-a ascultat la radio în transmisia după proba de două persoane, nu se poate să nu fi fost izbit de fermitatea glasului său și de hotărîrea cu care se angaja să-și tranșeze șansele la proba de 4. Sînt convins că va izbuti.

Americanii a căror cotă de 40:6 a pronosticurilor pentru proba de două persoane s-a dovedit a fi o simplă hazardare de bursă, vor face tot posibilul să se reabiliteze. Ei au în Sheffield sau Lamey piloți foarte talentați și un material tehnic de invidiat.

Cursa de azi va decide învingătorul acestei ediții atît de disputate și echilibrate.

Să așteptăm cu încredere evoluția băieților noștri.

prof. I. MATEI

ANTRENORUL EMERIT NICOLAE SOTIR DECORAT DE GUVERNUL FRANCEZ

Cu cîteva zile în urmă, pe adresa federației noastre de volei a sosit o scrisoare din Franța, prin care se comunică antrenorului emerit NICOLAE SOTIR că a fost decorat cu „MEDALIA DE ONOARE A TINERETULUI ȘI SPORTULUI", ca o recunoaștere a muncii depuse de acest cunoscut tehnician român, timp de doi ani, în calitate de antrenor federal al forului francez de specialitate.

Meritele sale, unanim recunoscute în Franța, au primit acum, prin această distincție, o atestare măgulitoare, care face cinste întregii noastre mișcări sportive. Cuvintele prin care col. MARCEAU CRESPIN, Director pentru Educație Fizică și Sport, își încheie scrisoarea sînt, de altfel, edificatoare: „Cu această ocazie vă felicit și vă mulțumesc încă o dată pentru acțiunea dv în favoarea voleiului francez".

Cele patru trepte ale navei

Spiritul sportului

Paul Vialar, nume consacrat în peisajul strălucit al literelor și culturii franceze, este președintele Asociației scriitorilor sportivi din țara sa.

Paul Vialar a fost atlet și jucător de tenis, dar mai întîi de toate a fost și rămîne un mare suflet sportiv, unul dintre cei ce au descoperit prin trăire subtile corespondențe între viață și sport, apropiind cele două planuri pînă la punctul unde se realizează un transfer reciproc de frumusețe, înțelepciune și umanitate.

Drept mărturie, publicăm acest eseu, acest poem rotund făurit din idei de cleștar, rostit la Academia Olimpică internațională, un fel de universitate liberă de vară, cu sesiuni anuale, inaugurată în anul 1961, chiar în localitatea Olimpia din Grecia.

Reproducem textul din Revista de literatură universală „Secolul 20", nr. 10/1966. Traducerea a fost efectuată de Alexandru Baciu.

Spiritul — spiritul sportului — trebuie să fie totodată o disciplină și o morală.

Această morală există, deși cîțiva par să se îndoiască. Unii cred că Sportul înseamnă — înainte de orice — victoria cu prilejul unei competiții.

Firește, ideea de a fi cel mai bun este o idee exaltantă; însă modul în care cel ce se înclină știe s-o facă și își admite înfrîngerea, este mai important — credem — decît o facilă acceptare a unei victorii, chiar smulsă cu prețul unor eforturi care pun în lumină voința și posibilitatea pentru o ființă umană de a se depăși pe ea însăși.

Pentru sportiv există un sens moral — din naștere aș îndrăzni să spun — care îi este propriu și s-a născut în aceeași zi cu Sportul.

Lupta pe care el o duce este, în realitate, o luptă împotriva lui însuși, însuflețită de dorința arzătoare de a exalta calitățile pe care le are; însă ea este totodată o luptă împotriva rivalilor și trebuie să fie o luptă fără ură. Despre aceasta cu prilejul multor competiții (n-aș vrea să amintesc unele faze ale Jocurilor Olimpice) avem nenumărate mărturii. Am avut — trebuie s-o spunem pe față — și mărturii contrarii și, oricare ar fi calitățile și posibilitățile excepționale ale unui om, nimeni mai bine decît el nu știe în ce măsură se poate afla la bunul plac al unei „scăderi de formă", pe care, firește, nu trebuie s-o remedieze prin mijloace factice sau necinstite. În unele zile nu mai știe să fie ceea ce este în realitate sau vîrsta își spune cuvîntul și el n-a simțit că-i dă tîrcoale, probîndu-i, pe neașteptate, implacabil, că nu mai este ce a fost. Aceasta constituie o lecție la fel de însemnată pentru mine ca o victorie; și modul în care este primită reprezintă măsura exactă a omului — dacă este în adevăr, un sportiv nu un simplu practicant de exerciții fizice, mult mai avid de glorie decît de adevărata valoare personală.

. . . . . .

...Spiritul sportiv este un spirit de noblețe. El interzice să aluneci pe panta facilului sau a compromisurilor. Uneori poate să fie acela al competițiilor, însă totdeauna are un caracter fraternal, trebuind să accepte la fel și înfrîngerea. El încunoștiințează pe om despre limitele lui după cum îi exaltă și posibilitățile. El îi oferă momente sublime, satisfacția de a se fi învins pe el însuși, dar fără amărăciune — și recunoașterea limitelor și neputințelor sale, dîndu-i voința de a le depăși numai prin mijloace loiale, raționale... sportive.

Sportul înseamnă viață.

Cred că prin acest adevăr primordial trebuie să se înceapă. Conjurația sportivilor este o conjurație împotriva morții.

Nu există viață fără acțiune. Nu există acțiune valabilă fără măsură. Nu există măsură fără a te cunoaște. Nu există posibilitatea de a te cunoaște total fără Sport.

Numai făcînd sport se măsoară distanța care există între tine și ceilalți. Toate deosebirile: mai întîi, acelea ale posibilităților pe care le porți în tine, pe urmă acelea ale voinței, caracterului, ale acceptării inferiorității tale, convingîndu-te că într-o bună zi, după multă risipă de voință și muncă, vei face mai bine și vei fi învingător. Înseamă a-ți lua propria ta măsură. Cine ar putea astăzi s-o facă — fără să se amăgească — în afară de cel care practică sportul?

Cea mai frumoasă formulă pe care poate — după părerea mea — s-o folosească un sportiv în fața învingătorului său este de a-i spune (deplin convins): victoria ta este victoria mea.

A trăi înseamnă a acționa. Aș spune, mai mult: ceea ce, în același timp deosebește și apropie gîndirea și acțiunea. De fapt, totul nu este să gîndești, trebuie de asemenea să poți acționa. Și cum să acționezi cînd nu ești obișnuit, antrenat s-o faci, cînd nu poți?

Sînt convins că într-o țară unde oamenii nu știu să alerge, idelle nu vin repede... sau prea repede; însă, în acest caz, ele nu se realizează. Prietenul meu, Jean Giraudoux, spunea: „Țările care au ajuns primele la Pol sînt acelea care au cei mai buni alergători".

Mînie, furie, acestea nu sînt cuvinte sportive. Singura mînie pe care o încerci, cînd faci sport, este aceea de a vrea să fii mai bun. Singura furie pe care o resimți este împotriva propriei tale slăbiciuni. Și singura alinare o obții prin sport. Și greu este tocmai de a te proiecta dincolo de tine rămînînd totuși tu însuți.

A fi sportiv înseamnă deci a te învinge pe tine însuți, a te domina. Nu-i vorba însă de a domina omul, pentru a-l aservi sau a-l face să asculte servil, ci dimpotrivă, pentru a-l descătușa.

Sportul era ieri o serbare cavalerească pentru cîțiva, pentru cîțiva privilegiați. Astăzi a devenit o serbare cavalerească pentru fiecare, pentru oricine ar fi. Este mai ales serbarea cavalerească unde chiar învinsul este un învingător, fiindcă s-a învins pe el însuși. Altădată numai seniorii participau la serbările cavalerești. Astăzi, dacă vrem, datorită sportului, oricare ar fi originea noastră, putem să fim toți o rasă de seniori. Astfel, prin Sport, reîntîlnim evoluția unei lumi bazate pe egalitate.

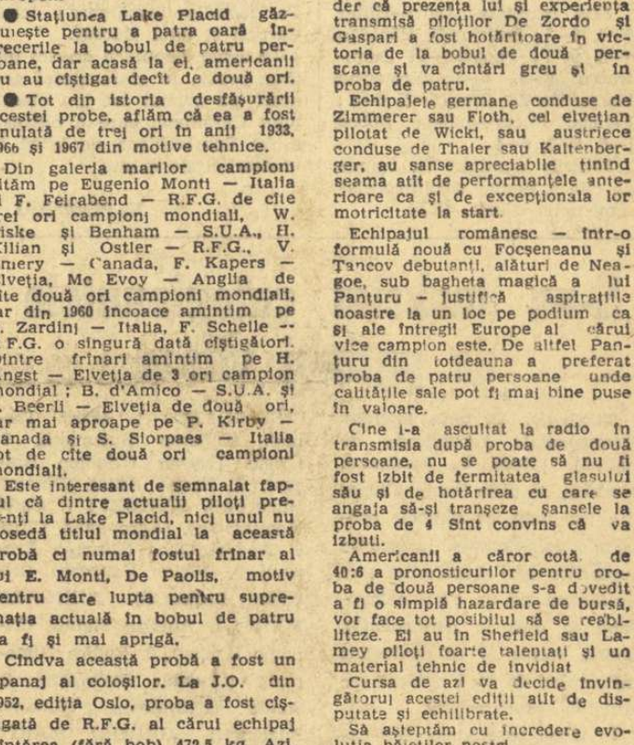

Desen de MATTY

FOTBALUL

Din însemnările unui inter rătăcitor...

Urmăresc cu voluptate sadică nenumăratele propuneri pentru modificarea și îmbunătățirea jocului de fotbal. Curg sute de idei, una mai a dracului decît alta, doar, doar o veni ziua aceea cînd vom merge la stadion să vedem ceva nou: echipele militare britanice experimentează desființarea ofsaidului la orice lovituri libere, se lucrează la un proiect care va interzice portarului să-și ridice mînecile tricoului în timpul meciului pentru ca arbitrul să-l poată recunoaște în orice fază confuză la poartă, e angajată o controversă acerbă la F.I.F.A. dacă la penalti ludm în considerație poziția jucătorului sau a balonului în careu, și — ca să fie — se mai lucrează și la o idee lansată la turneul olimpic, pregătirea unui al patrulea arbitru, în rezervă pe tușă, gata să intre în joc dacă se întîmplă ceva rău cu ăl de centru sau cu unul din frații de pe margine. F.I.F.A. ia toate proiectele, le discută pînă nu mai rămîne nimic din ele, (iar mie, sadicului, îmi dau lacrimile în ochi de bucurie) după aceea — perfida — cere altele ca să le respingă și pe alea. Eu să fiu F.I.F.A. aș face la fel. De ce schimbăm fotbalul? Să se schimbe ce-i neserios — legile romanului, ale teatrului, ale picturii, ale universului — dar fotbalul și alte cîteva lucruri foarte serioase, știu eu care, să rămînă așa, nu din conservatorism, ci din instinctul nostru de a conserva tot ce-i profund omenesc. Fotbalul e prea serios, prea omenesc ca să ne jucăm cu el de-a experimentul. De altfel, arheologii au descoperit că noi, interii rătăcitori, avem în spate 2000 de ani. Fotbalul n-ar veni din Anglia, ci din Dalmația. Pe o piatră de mormînt, vechi de două milenii, se conturează clar, în relief, un adolescent care poartă un balon în mînă, adică un golkeeper. Ce mai vreți? Cornerul trebuie să rămînă corner, penaltiul — penalti etc.

ANQUETIL

Firește, ca poulidorist nu mă am prea bine cu Anquetil. Mi-a făcut multe figuri urîte, maître Jacques. Mi-a suflat premii de sub nas, a organizat cîteva manevre foarte lușe, a cîștigat nu știu cîte curse într-un stil care m-a obligat să tac și să-mi scot pălăria — îi găsesc multe defecte. Dar azi mă gîndesc cu plăcere la el, ca la un om de-al meu. După o defensivă de un an — care cam mirosea a retragere — Anquetil pare că proiectează o ofensivă pentru '69. Doar pare, nu e nimic precis, abia se sfătuiește cu Geminiani șovăind dacă să alerge după încă un Tur sau să se rezume la a cîștiga a zecea oară Premiul Națiunilor, ori a șasea oară Paris-Nice. N-a spus nimic clar, dar lumea, de la bătrînii crocodili la tinerele maimuțe îl simte și nu mai doarme. Anquetil, la 35 de ani, fără a mai avea ce cîștiga, nu lasă lumea să doarmă. „Père Jacques pune ceva la cale"... murmură plutoanele. Nimeni nu știe ce, dar toți stau cu ochii pe el, gata să-l sfîșie, deși — după cum a spus-o de cîteva ori — ghiarele lui sînt tocite. Cine crede că Anquetil nu mai poate înhăța o cursă mare? Nu țin la oamenii care inspăimîntă și terorizează; cu atît mai puțin la neputincioșii care se lasă terorizați. Dar leii bătrîni, leii albaștri, care — fără să mai sară la om și la ban, doar respirînd — mai cer și mai silesc pe cei nevolnici să stea la pîndă, anquetilii aceștia îmi plac, sînt ai mei și un instinct de bărbat mă îndeamnă să-i mîngîi pe coamă, îndelung, înainte de a adormi împreună în pacea junglei cotidiene.

Radu COSAȘU

RĂSPUNDE Ion Pozîrnu

CONSTANTIN GHIOCEL, PLOIEȘTI. Aveți o „telegramă rimată" pentru echipajul de bob Panțuru — Focșeneanu. Ne permitem

s-o.. deschidem și s-o citim de față cu toți cititorii:

Cred că pot să mă exprim.
C-o să luăm și locul prim.
Pînă la așa ispravă.
Nu-i decît un... „bob" zăbavă!

GEORGESCU BRATILOVEANU, COMUNA PADEȘ. Vie disputa, după cum văd, în sînul corpului profesoral al Școlii generale din Padeș, în probleme de regulament la șah. Dv, profesor de istorie și geografie, susțineți că pionul ajuns, în înaintarea sa, pe ultimul cîmp, poate fi transformat în ORICE piesă aflătoare sau nu în momentul acela pe tabela de joc, teoretic fiind posibil să jucați cu 9 regine sau cu 9 cai, să zicem. Profesorul de educație fizică vă contrazice din răsputeri. Dar, fără... putere, întrucît dv aveți dreptate! Regulamentul este de partea dv. și atunci cînd susțineți că o mutare se consideră efectuată cînd mîna părăsește piesa atinsă, dar e preferabil întîi să vă gîndiți bine și apoi să efectuați mutarea, fără a vă mai răzgîndi pe drum, evitînd astfel situația ca adversarul — tot profesorul de educație fizică! — să vă smulgă piesa din mînă!

L. MARAȘESCU, TG. JIU. Îmi pare rău, dar nu vă pot ajuta. În

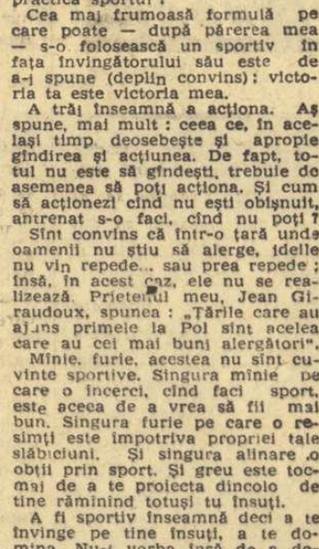

atară de Rapid, și, mi se pare, Politehnica Iași, celelalte echipe de fotbal din divizia A n au fost preocupate să țină la dispoziția suporterilor lor, bineînțeles contra cost, fotografii ale jucătorilor, deși cred că aceasta ar constitui o sursă de loc neglijabilă de venituri. S-ar putea vinde multe fotografii, mai ales că, după fiecare înfrîngere, suporterii le-ar rupe. Iar săptămîna următoare, în caz de victorie, le-ar cumpăra din nou!

ION ANCA și VICTOR CHIRIȚĂ, CRAIOVA. În preliminariile C.M. de fotbal din 1958 (Suedia), am făcut joc egal cu Iugoslavia la București (1—1) și am pierdut cu 2—0 cel de al doilea meci, de la Belgrad. În această întîlnire am prezentat următoarea formație: Toma — Zavoda II, Neacșu I — Călinoiu, Panait Bone — Cacoveanu, Petschovschi, Alexandrescu (actualul secretar general adjunct al F.R.F.), Zavoda I și Tătaru.

G. OANCEA, PITEȘTI. Vă înșelați: meciul cu Turcia, disputat la Ankara, în cadrul preliminariilor C. M din 1966 (echipa noastră a fost alcătuită, în mare majoritate, din jucători de la Rapid), l-am pierdut cu scorul de 2—1 și nu 3—0. Și pentru acest 2—1 au fost criticați destul rapidiștii din echipă!

C. RADU, CRAIOVA. Mă luați la... rost, după cum constat! Dar dv nu citiți ziarul? N-am publicat că Radu Nunweiller a fost operat de apendicită? Tot din motive de boală n-a jucat nici Dumitrache, în meciul amical, de acum două săptămîni, cu Universitatea Craiova. Dacă ar fi jucat, poate că n-ați mai fi fost supărat pe mine dar, în schimb, v-ar fi supărat.. rezultatul.

I. ȘTEFAN, COMUNA VĂLENI. 1. Este vorba de același Koszka, legitimat, de-a lungul anilor, la U.T.A., Rapid, Steaua și, acum, la Farul. 2. „Ca orice iubitor al fotbalului, am și eu o propunere cu privire la echipa pe care trebuie s-o alcătuim pentru meciul cu Grecia". M-aș fi mirat să nu aveți o astfel de propunere! Și se mai spune că ducem lipsă de selecționeri! Lăsînd glluma la o parte, trebuie să recunoaștem că formația la care vă gîndiți s-ar putea să fie chiar aceea ce ne va reprezenta la Atena. Nici eu nu-l „văd" mai departe în poartă, pe Gornea, în timp ce pe tușă ar sta Dateu, Coman, Baumgartner și alții. Dar, să așteptăm și referințele pe care ni le vor da în această direcție primele meciuri de campionat.

Ilustrații: N. CLAUDIU